

ejendommene drives paa den mest udbyttegivende Maade eller ikke, og det er jo i og for sig det, der er Hovedspørgsmaalet, om man kunde faa mere ud af Gaardene eller ikke. Her skal jeg til Slutning minde om, at Grevinde Danner udtrykkelig har udtalt, at dette Gods ikke maa sælges, men stadig skal være Sædet for Stiftelsen. Det er meget muligt, at der kunde bringes mere ud af Grevinde Danners Formue, hvis man solgte Jægerspris; men det vilde være at krænke Lensgrevindens udtrykkelige Ønske, og der er en Ting, der ikke maa blive Sædvane her i Landet, nemlig dette, at man modtager saadanne store Gaver i offentligt eller quasi-offentligt Øjemed og saa ikke holder de Betingelser, Legatstifterne har opstillet, eller ikke efterkommer de Ønsker, vedkommende har udtalt. Thi saa berøver man Folk Lysten til at skænke deres Formue til offentligt Brug. Endelig skal jeg endnu bemærke, at den Mand, der har ledet Bestyrelsen af Gaardene og Godserne dernede til Dato, er den Mand, Lensgrevinde Danner selv har valgt til at udføre det paagældende Hverv. Det maa vi ogsaa fuldt ud respektere.

K. M. Klausen: Den indgaaende Kritik, der blev fremsat af det ærede Medlem fra Give (N. C. Jensen), skal jeg ikke komme nærmere ind paa; fordi jeg mangler Betingelserne for at kunne bedømme disse Forhold, da der ikke for mig har foreligget et saadant Materiale navnlig af Regnskaber fra Jægerspris; at det har været mig muligt at sætte mig ind i de Ting, som det ærede Medlem omtalte. Naar jeg alligevel tager Ordet her; er det; fordi den store, rige Jægerspris Stiftelse er af saa stor almen Betydning, at den bør have Interesse for os alle, særlig for alle os her i denne Sal, der saa ofte beskæftiger os netop med disse Spørgsmaal. Der har ved flere Lejligheder været fremsat en stærk Kritik over Jægerspris Stiftelse, ogsaa i den senere Tid. Der var derfor en Del Medlemmer her i Tinget, der drøftede denne Sag, og der fremkom hos os Ønsker om at se Stiftelsen. Vi henvendte os til Forstanderen for Jægerspris, som var meget beredvillig til at modtage et Besøg af os, og vi var saa i alt 11 Folketingsmænd, tilhørende forskellige Partier, som den 11. Januar deltog i et saadant Besøg paa Jægerspris. Det stod egentlig ethvert Medlem aabent at deltage; Besøget fandt ikke Sted efter Opfordring eller Indbydelse fra Bestyrelsens Side, men Initiativet er udgaaet fra Medlemmerne selv. Vi havde Lyst til at komme ud paa

Jægerspris for at se, hvorledes Forholdene var der; for at se, hvordan Børnene saa ud, og for ved Selvsyn at lære lidt af det daglige Liv derude at kende. Nu skal jeg villig indrømme, at man ved et enkelt Besøg, tilmed et Besøg, som er anmeldt i Forvejen, ikke kan drage fuldt ud sikre og paalidelige Slutninger angaaende, hvordan det i Virkeligheden gaar til paa et saadant Børnehjem; men man er dog i Stand til ved at se paa Forholdene paa Stedet at faa et Indtryk af, hvorledes Livet er dernede, hvordan Børnene bliver behandlere. Jeg tror, at alle vi Folketingsmænd, der den 11. Januar besøgte Jægerspris, fik et udmærket godt Indtryk af dette Børnehjem. Børnene var friske, sunde, glade og tilfredse, og det var en Frejdighed over Børnene, som jeg syntes var særdeles velgørende at se paa. Man mærkede ikke til noget forkuet i Børnenes Væsen. Børnene var velklædte; vi saa nogle i deres Hverdagstøj, medens andre efter Ordre havde iført sig deres Søndagstøj. Børnene lever jo under særdeles sunde, gode og tiltalende Forhold i de smukke, hyggelige Hjem; Anstalten ligger paa et af de skønneste Steder i vort Land, med Skov og Mark og med en stor Have; i Nærheden af Stranden. Der er altsaa alle Betingelser for, at Børnene kan føre en sund og tilfreds Tilværelse. Vi saa tillige, hvorledes Anstalten udstyrer de Piger, den sender ud i Verden, efter at de har tilbragt deres Barn-dom fra det andet til det sekstende Aar paa Jægerspris Stiftelse. Vi saa dels det Udstyr, de faar, færdigsyet, dels Materialet, hvoraf det forarbejdes, og det maa indrømmes, at meget faa Arbejderfamilier, endog velstillede Arbejderfamilier, er i Stand til at udstyre deres Pigebørn saa godt og saa rigeligt, som disse Pigebørn udstyres, naar de forlader Jægerspris. Jeg skylder Sandheden at sige, at Forholdene paa Jægerspris efter det Indtryk, vi har faaet — det er vi vist alle 11 enige om — er gode, og at man med Tryghed kan anbefale at sende Børn til denne Anstalt. Det maa derfor i høj Grad beklages, at der ikke melder sig et tilstrækkeligt Antal Ansøgere, men at der findes tomme Pladser paa Anstalten. Der er jo ulykkeligt stillede Børn nok i vort Samfund, for hvem det vilde være en stor Lykke, om de kunde komme bort fra de sørgelige Forhold, hvorunder de lever og komme ind under saa gode Forhold som dem, der hersker paa Jægerspris.

Men selv om man altsaa kan sige meget til denne Anstalts Ros, kan man naturligvis alligevel paaapege; at der er Fejl; og at der i visse Retninger klæber Mangler ved denne